

Cuprins

Colectivul de autori	vi
Nota redacției	ix
Dedicație	xi
Abrevieri, sigle și transliterări alfabetice utilizate	xiii
Prefață	xix
Introducere generală	1
1. Rămășița în Vechiul Testament – <i>Tarsee Li</i>	9
2. Rămășița în literatura apocaliptică iudaică necanonică și în cea qumranică – <i>Leslie N. Pollard</i>	31
3. Rămășița în evanghelii – <i>Clinton Wahlen</i>	53
4. Rămășița în gândirea paulină – <i>Leslie N. Pollard</i>	73
5. Rămășița în Apocalipsa – <i>Richard P. Lehmann</i>	83
6. Rămășița și poruncile lui Dumnezeu: Apocalipsa 12:17 – <i>Johannes Kovar</i>	117
7. Teologia sabbatului în Apocalipsa – <i>Mathilde Frey</i>	133
8. Mărcile de identificare a rămășiței din timpul sfârșitului în Apocalipsa – <i>Gerhard Pfandl</i>	145

9. Rătășita în teologia adventistă contemporană – <i>Frank M. Hasel</i>	169
10. Rătășita lui Dumnezeu în scrierile lui Ellen G. White – <i>Ángel Manuel Rodríguez</i>	197
11. Eseu final: rătășita lui Dumnezeu din timpul sfârșitului și biserica creștină – <i>Ángel Manuel Rodríguez</i>	217
Anexă: „Mărturia lui Isus” în scrierile lui Ellen G. White – <i>Ángel Manuel Rodríguez</i>	247

1. Rămășița în Vechiul Testament

Tarsee Li

Motivul rămășiței a fost tratat aproape exhaustiv într-o serie de studii¹. În cele ce urmează, voi prezenta succint câteva concluzii relevante ale acestor studii anterioare privind originea și semnificația motivului rămășiței. Voi face apoi câteva scurte comentarii asupra naturii rămășiței credincioase, comentarii care vor sintetiza și totodată vor dezvolta studiile anterioare. A treia secțiune a studiului de față acoperă o zonă importantă rămasă necercetată, și anume textele postexilice. Studiile asupra motivului rămășiței în Vechiul Testament s-au axat în principal pe textele din perioada pre-exilică. Eu îmi propun să explorez relația dintre motivul rămășiței și conștiința de sine a comunității din perioada postexilică. În final, voi sublinia câteva analogii relevante pentru o ecleziologie adventistă de ziua a șaptea.

I. Originea și semnificația motivului rămășiței

Originea conceptului

În termenii cei mai simpli, rămășița poate fi definită drept „ceea ce rămâne dintr-o comunitate după ce aceasta trece printr-o catastrofă”². Totuși, după cum vom vedea, această definiție simplă nu reușește să surprindă în mod complet relevanța și semnificația ei teologică. Cu toate că nu există un consens teologic asupra originii motivului rămășiței, în opinia mea, cea mai bună variantă este cea oferită de Gerhard F. Hasel. El urmărește prezența acestui motiv în

Introducere la
teologia rămășiței

Conceptul de *rămășiță* nu este unul care să poată rămâne în culise. Dacă în Vechiul Testament se reduce la Israel, în Noul Testament se aplică în dreptul creștinismului, iar în Apocalipsa devine marca definitorie a poporului credincios de la sfârșitul timpului.

Pe parcursul studiilor cuprinse în acest volum, se desprind trei dimensiuni ale rămășiței: o rămășiță istorică, o rămășiță credincioasă și o rămășiță escatologică, fiecare cu particularitățile sale. Poporul lui Dumnezeu există în două ipostaze: o biserică universală, invizibilă în momentul de față, și rămășița, expresia vizibilă a bisericii. Se pare că intenția lui Dumnezeu este de a realiza, la finalul conflictului cosmic, o fuziune între biserica universală și rămășița escatologică.

În vederea îndeplinirii acestui țel, misiunea rămășiței este cea care i-a fost încredințată de cei trei îngeri din Apocalipsa 14: un apel adresat bisericii invizibile de a ieși din Babilon. Pentru îndeplinirea acestui obiectiv, cei ce fac parte din rămășiță trebuie să-și formeze o concepție corectă despre natura și importanța rămășiței. În acest scop, volumul de față articulează în mod coerent o teologie a rămășiței echilibrată, care evită capcana exclusivismului și, în același timp, și extrema diluării conceptului până acolo, încât să devină inutil.

